

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
 — DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

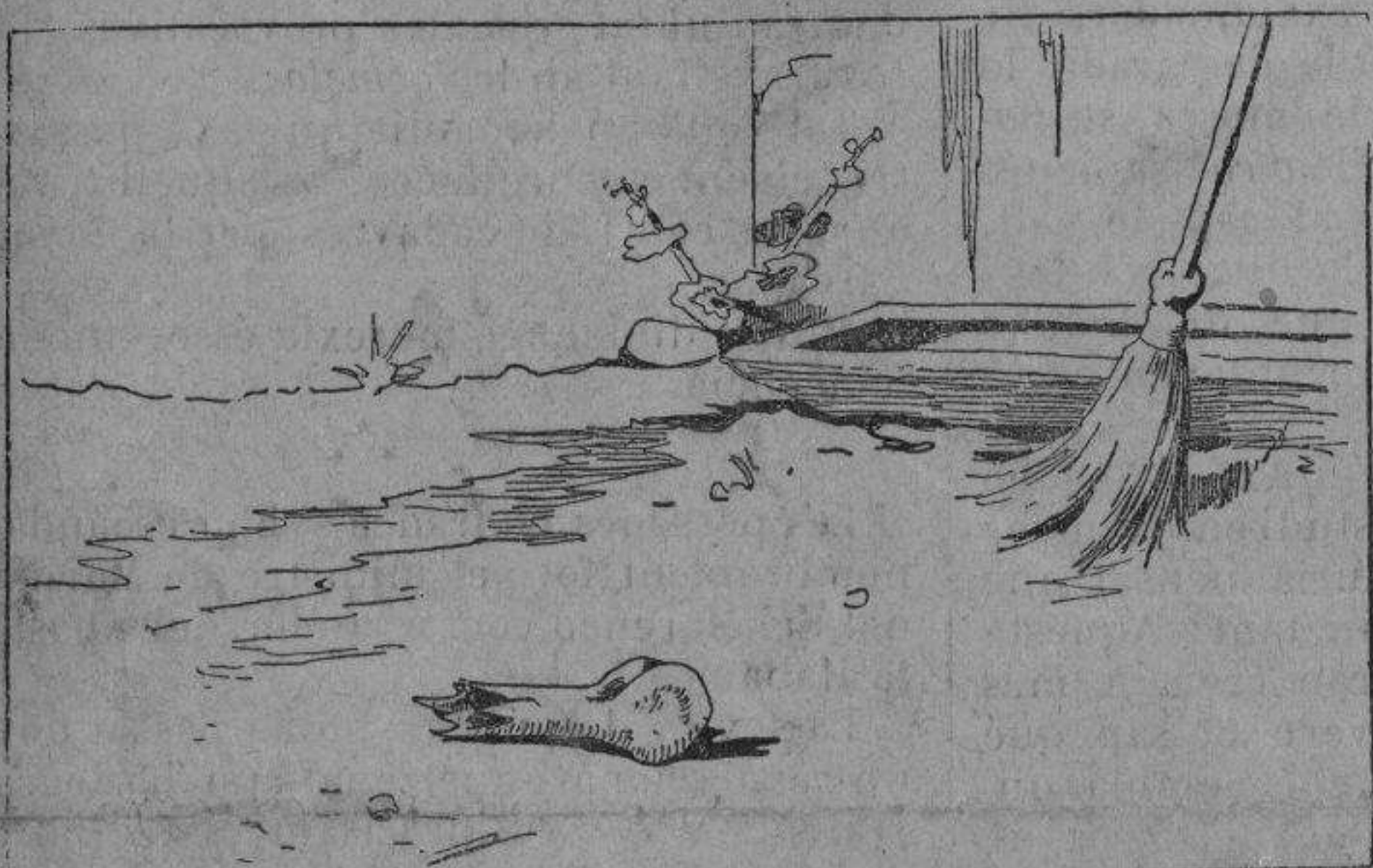
SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llocs de venda de periòdichs.

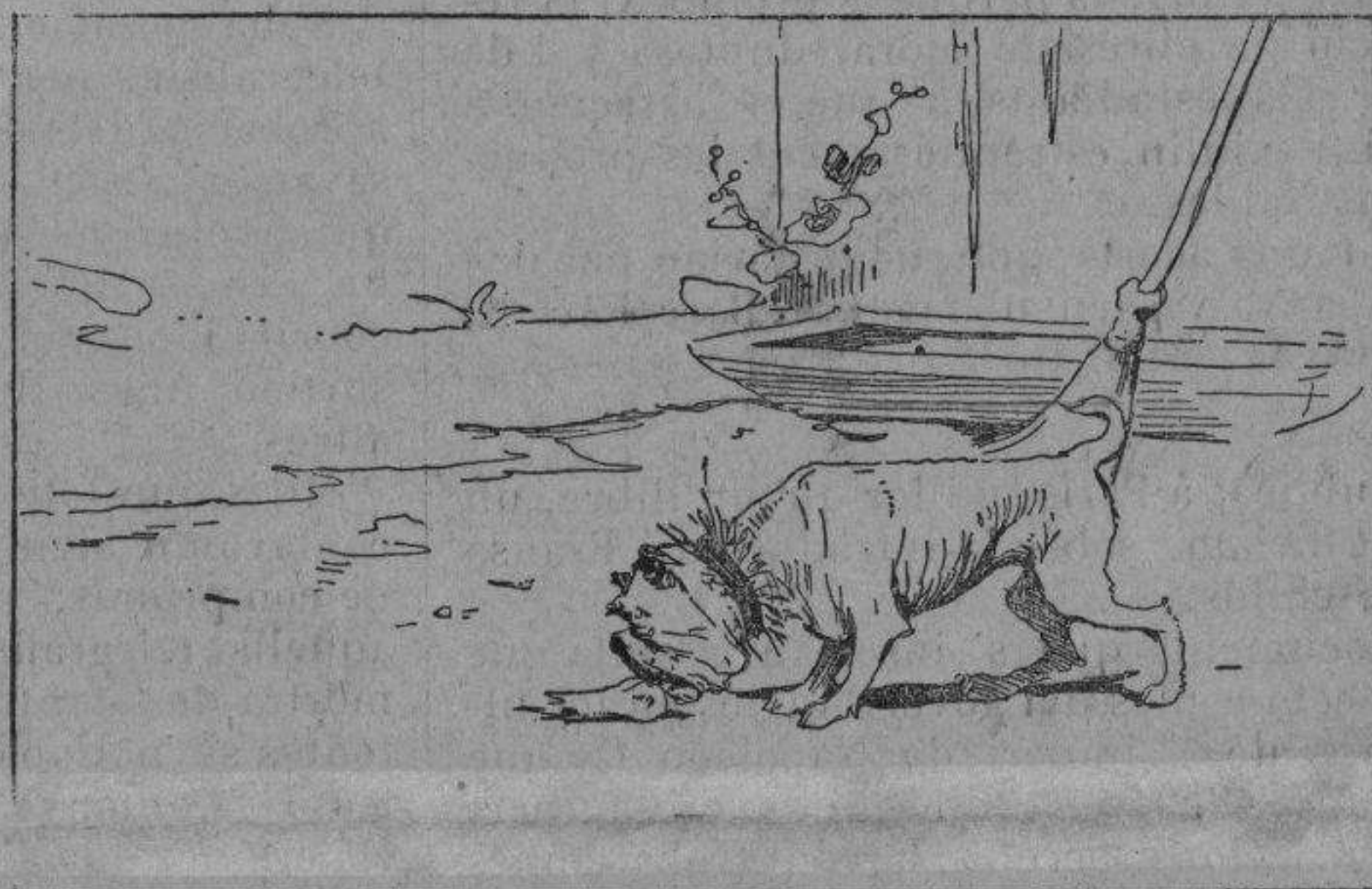
Encàrrechs y correspondencia: carrer de Barbará, núm. 16 bis, entressol, porta 1.

Número solt, 5 céntims. --- Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu — Moscas d' ase. — ¡Quanta pega! (poesia) per *Un Selvatá*. — Gran panorama, per *Jordi*. — La guerra de Cuba, (poesia) per *Xiribiribich*. — Una nafra social, per *Veritats*. — Contra-refrá, poesia, per *Un de ca 'l Hicií*. — ¡Judes! per *Mall*. — A la vora del foch. — Trenca-closcas — Correspondencia.

La escombra compassiva l' abandona

y prest un gos de presa s' hi abrahona,

Mes altre, que s' ho mira, part hi vol,

y gran xibarri s' arma ab son udol.

Y axís, los uns ab altres barallantse,

l' os dexan pel darrer que allí s' atansa.

Apren bé esta llissó, lectó' estimat,
 puix portan les rahons mal resultat.

DE TOT ARREU

En un c rcol militar de Roma que cabalment s' anomena de *Saboya*, los oficials del ex rcit italià han pronunciat entusiastes discursos en loor de Lleó XIII, agrahtintli, en nom dels seus companys, tot quant ha fet   favor dels presoners d' Abissinia.

Lo contralmirant franc s, Mr. Mathieu, ha dirigit la paraula als soldats francesos que avans de incorporar-se   les files han celebrat   Paris una funció religiosa.

«Un cristi , 'ls ha dit, jamay té que amagar lo seu caràcter, ni en la guerra ni en el cuartel. Sols aixis conseguireu lo triomf de la Religió y la preponderancia sobre 'ls vostres contraris.»

A Breslau s' ha celebrat un Congrés de les Associacions alemanyas que combaten la immoralitat.

S' ha tractat de la influencia que podria exercir lo teatre sobre la moral pública y ab tal motiu s' han condemnat les produccions dramàtiques de la moderna escola francesa y dels imitadors que té.

Los congressistas de Breslau han pres diversos acorts entre 'ls quals figura 'l de sollicitar lo concurs de les autoritats perque 's prohibexi la representació de obres de moral duptosa y 'l de estimular als estudiants   que s' associen   aquest fi y xiulin estrepitosament les produccions censurables.

Vetaqu  uns acorts que no estarian per dem s   Espanya y particularment   Barcelona.

S' ha publicat   Paris, millor qu' un llibre, un expedient diriam, sobre la introducció   Fransa dels Rothschilds.

Dels documents que s' insertan, resulta que entraren com esp as del govern inglés en los ultims temps de l' imperi de Napoleon I y que desde l' any 1899, els Rothschilds forman part de les associacions secretes, havent trobat en les llogies mas niques lo punt d' apoyo necessari per consolidarse   Fransa.

Los Senyors Bisbes de Pavia y de Padua han fundat una gran societat científica religiosa nacional que sostindrà relacions ab totes les que tingan lo mateix caràcter propositantse estudiar los punts que son avuy mes importants y duptosos en lo camp de les ciencies, tant morals com físicas.

Un altre *oscurantista*.

Lo P. De Semet, Jesuista, un dels continuadors de la gran obra dels *Bolandistes* ha estat nomenat soci corresponent de la Academia Real de B lgica, en la secció de Lletres. Los serveys prestats pels *Bolandistes*   la historia universal son sens nombre.

Lo sindicat de dependents de comers de Avinyó s' ha declarat resoltament   favor de la observancia del descans dominical.

La Santa Missió que ha tingut lloch   Sarago a acab  lo diumenge passat ab una interminable Comunió general al mati, y   la tarde ab una processó formada de 48.000 fiels y   la qual assistiren totes les autoritats y les corporacions mes importants de la capital d' Aragó.

MOSCAS D' ASE

Lo c lebre procés contra alguns regidors de Madrid ha acabat en punta, dexant als mansos ab la boca oberta.

No s' ha arribat   dirlos: sou ignocents; demaneu, si us plau, que castiguin als calumniadors. No se 'ls ha dit ax , ni molt menos; pero

tampoch se 'ls ha declarat culpables ni condempnat.

S' ha sobressehit la causa, com si diguessem: tapa que fa fret.

Lo m s deliciós es que aytal resultat se degue al representant del Govern, com si diguessim qu  aquest es pare y padri.

A f  que als pobres regidors los dexa com l' ànima d' En Garibay; y la sospita y, mes que sospita acusació que contra d' ells s' ha llensat, no es aquesta la manera d' esvahirla.

Si son ignocents los hi han fet un flach servey; y si son culpables, han fet un flach servey   la moralitat pública.

 Y d' ax  en diuen un govern conservador? Seria bonich que 'ns digués: qu  es lo que 's proposa conservar?

Quan en Silvela—en qui tampoch creyém—s' axec , defensant la moralitat administrativa, se digué que aquesta no debia ésser bandera de cap partit. Y   f , que ho van endevinar, los qui ho digueren. Per ara tots ho complexen.

Quan lo poble fa lo que pot y lo que no pot per aquesta pobra Espanya, mes desenquadrada cada dia; quan la bandera de les insurreccions busca defensa en les picardies dels empleats espanyols, es un gran consol pensar que si 's tracta d' aclarir les coses, s' afanya lo govern en apagar los llums.

S' ha posat en clar que 'ls examinadors de telegrafista, per no fer tant   la descarada la aprobació dels qui afluxavan la mosca, se posavan d' acort avans, perque 'l *xicot* sapigués quinas llissons li tocarian, pero al cap-de-vall, un examinador que no era de la lliga, va descobrir lo pastel, perque veg  que del bombo surtien unes llissons y 'n preguntaven unes altres.

Miris que totes se les pensava. Ax  avans ho contavan d' alguns mestres d' estudi en examens de comprom s; pero qu  qui s' hauria pensat que aquells telegrafistes sapiguessin tant? Aquesta mostra de talent mereix una gran creu. A més tontos se 'n donan. Ara lo Govern no sap qu  ferse.  Anular  'ls examens   no? Sembla qu' espera per decidirse que ho demani lo cos de telegrafos, *movido por un sentimiento de dignidad* y decretar  tot seguit aquest *saludable ejemplo de moralidad*.

Apa, donchs, bons senyorets, dem nintho per amor de Deu. No veuen que 'l Govern es tant curt de geni que, per sí sol, no gosa ferho?

Si 's tract s de dexar sens efecte una lley, y poder axis colocal amichs, no fora la primera vegada; pero... desf r una serie de picardies... es cosa de pensarshi molt.

Una advertencia. L' atr s de sou als *ordenanzas* de telégrafo diu qu' es degut   escrúpols del Tribunal de Comptes. Es un alt Cos del Estat de que parlarém altre dia si   Deu plau.

Los estudiants de Madrid no van   classe perque diu que tenen por de la verola; y 'l Rector los hi ha contestat que, per axò no s' espantin, que ja 'ls farà vacunar; pero ells no 's donan per entesos.

Lo mal est  en que ni 'l doctor Pasteur ni el doctor Ferr n han descobert la vacuna contra la *gandulitis*, perque aleshores fora cosa feta.

 Voleu matricularvos? Vinga 'l certificat de la vacuna.

 Voleu esser empleat? Certificat, sense compassió.

 Oh!  Quin descobriment per la felicitat d' Espanya, sobre tot d' aquelles extenses planes assoleyades, y del país del *ol *!

Un avís als metxes que vulguin dedicarshi: No perdin lo temps punxant los brassos, sino l' os *bertran*.

La *Camama* 's lamenta de que un digne senyor Bisbe no vingui be en que 's recaudin diners pels ferits per medi de funcions de teatre.

Ser  que 'ls amichs de la *Camama* necessitan molt alioli perque se 'ls desperti la gana de caritat y molt de pebre perque 'ls soni aquesta corda.

Los bons cristians, quan un germà pateix ploran ab ell y 'l socorren; pero hi ha gent que no ho comprenen ax  de fer res de franch.

 Vol u que donguin? don ulos; toqu m y toqu m.

 Vol u qu' axuguen ll grimes? feulos riurer.
 Vol u que produhexen or? don ulos vert, molt vert.

Y lo que diuen ells:  no es ben trist no aprofitar una ocasió com aquesta?  No ho entenen axis los periodistes, publicant números extraordinaris? Quan s' hi tornar    trobar Espanya ab dues guerres com aquestes?

Ab tants de ferits que arriban cada dia, si se 'n poden fer de balls y comedies!

 Si se 'n poden matar de toros!

Y si mort   la plassa algun torero,  altra corrida   benefici de la viuda!

Aquest es lo moviment contínuo, la divers  contínuo, la alegr  esbojerrada... perque 'ls nostres germans moren com   mosques   l' altra banda del mar.

Lo dissapte passat aquella fera que 's diu públich insultava y desconhortava al seu tenor favorit,   qui finalment aplaud  estrepitosament.

Lo diumenge, durant un entreacte mori de sopte un m sich de la orquesta.

La fera s' impacientava perque l' entreacte durava massa. Lo director d' orquesta pogu  satisfersa curiositat y calmarlo un rato, anunciantli lo succehit y que 'ls companys del mort no volian continuar la funció... fins qu' haguessen axecat lo cad vre.

Al cap d' un quart d' hora lo *Mefist feles*, lo Diable, seguí fent les delicies de la fera; les dames lluhint ses gales provocatives, los gomosos treballant ab los *gemelos*.

Tal volta no hem dit qu' ax  passava en lo tristement c lebre Liceo, en aquell teatre que fa anys se cobri de cad vres per la bomba d' en Salvador.

La del diumenge merexia ésser funció de beneficencia.

Les persones honrades s' han escandalisat del nomenament fet pel ministre de Marina   favor del Sr. Marengo com   quefe del apostadero de la Habana.

La seva vida pública no ha passat de ser la d' un revolucionari adotzenat y si ha lograt cridar l' atenció, ha sigut precisament pel poch decoro ab que tracta l' honr s uniforme de marino.

La gent que 'l vegeren vestit d' oficial de la nostre armada, ab lo rev lver   la cintura imposantse un dia d' eleccions, al devant d' una turba de caps de casa, trencant urnes, per treurer la seva candidatura, preguntan quina garantia ofereix pel desempe nyo d' un c rrech de tanta confiansa, com 'l que v    ocupar.

No pot ésser tampoch la promesa d' esmenarse ja que lo que ha constituhit lo seu cuydado preferent avans d' embarcar, ha estat la reconstitucci  del diari que té   C diz, revolucionari com ell, contum s, segons declarar  lo dia mateix en que abandon  aquella hermosa platja.

Are bé, devant de una l gica imparcial  pot abonarse lo nomenament d' un home de tals antecedents pel lloch ahon se 'l destina, sobre tot en moments en que la Patria perilla?

Si la prudencia no l' aconsellava qu  pot donchs haver influhit en l'  nimo del ministre per arriscarse   confiar   semblant persona un paper tant important? Es de creure que no ser n pas compromisos de seda, contrets si per cas en mala hora quan lo Sr. Beranger responia en los Tall... mas nichs al nom de guerra de h... Barceló?...

 QUANTA PEGA!

No poch an  en lloch, senyors, jo no se pas lo que 'm passa, tant en carrer com en plassa me marejan les olors, m' agrada la de les flors, la que exala 'l fricandó, la del rostit d' un cap , de la sal, d' oli, de vi, pero no 'm puch avent en la dels polvos,  y! no.

Quan passa pe 'l meu costat una noya salamera, tota la meva quimera

es portà 'l nas ben tapat,
si algun colp m' hi descuidat
de semblant operació
tant prompte al meu nas l' olor
dels polvos m' hi ha pegat
com a terra desmayat
hi caygut sens remissió.

Com l' us es tant general
d' empolvare molt ó poch,
vaja, no puch anà en lloch
per por de no pendre mal,
vas al carril, al hostal,
diumenge á missa major
ja sents aquella furtor
de polvos que tot ho empesta,
tant si es feyna com si es festa
los gastan sens compassió

La que es morena en excés
se 'n posa per semblar blanca,
la que blanca no hi manca
se 'n posa per serho mes,
y 'l que succeheix després,
que noya per Deu dotada
d' una hermosura acabada,
quan dels polvos ha fet us,
sembla l' escata d' un llus
rasposa com l' arengada.

Allavors, naturalment,
com te la cara arrugada
per forsa 's veu obligada
á empolvare contínuament,
pero si un dia de vent
l' arreplega pe 'l carre,
ja podeu ben contar que
la «careta» cap dal vola
y 's queda ab la cara sola
picada com un vespé.

N' hi ha alguna que se 'ls posa
poquets y ben arreglats,
pero moltes, á grapat
que fins als ulls los fan nosa;
si no es així ja no 's gosa,
segons conta la Teodora,
puig diu aquesta senyora
(que de polvos es un munt)
que se 'ls tira per damunt
sempre ab una ensufradora.

Abans sols per les ciutats
aquest us se conexia,
ara al poble y la masia
tambe 'ls tenen preparats,
ija es bonich veurels posats
á una casa mitj torrada
pe 'l sol y la marinada!
puix sempre queda un forat
que 'ls polvos no 'l han tapat
y 's veu mes 'l enblanquinada;

Pero encara tot axó
jo ho dexaria passar,
lo que no puch aguantar
es l' olor, senyors, l' olor;
tinguintme tots compassió
perque soch un desgraciat
que ni á casa retirat
poch gosá un xich de dolsura,
puix per ma mala ventura
¡fins ella! se 'n ha posát.

UN SELVATÁ.

GRAN PANORAMA

Quan era petit, me van comprar un llibre al
carrer de la Tapineria que 'm dexava parat de
sorpresa y que may poguí esplicarme la trampa.
Figureuse que, segons ahon s' apretava ab lo
dit gros per fer passar depressa tots los fulls,
semblava que tot lo llibre sigues plé de soldats
de caball.
Si 's cambiava 'l dit de puesto ja era altra
cosa y tot semblava ple de barcos, soldats de
pen ó altres coses diferents.
Al veurer plens de gom ó gom tants teatres,
monumentals frontons, plassa de toros, baralles
de gallis y tants altres espectacles publichs, sem-
bla que tothom sigui rentista y no sápigam com
gastar los diners.

Si voleu veure en los dies feyners lo rengle
dels desocupats y jugadors d' ofici, ja no heu d'
anar d' amatat á cap carrer estret, ni escaleta
fosca. No teniu mes que seguir los grans salons
de billars, cafés, tabernes, altre vegada als fron-
tons, y sens fi de societats y cassinos, qu' encara
que en alguns lo seu titol parla de trevall,
sembla que no fomentin altre cose que la gan-
duleria.

Com ja deuen estar cansats de veure rengles
de gent que gasta, que no trevalla y que xerra
alt, los parlaré d' altres.

Si fossin cobradores d' alguna casa de comers
prou que 'l conexerian lo rengle de la gent que
no paga. Los uns pagan lo 32 de cada mes, los
altres obran la casa á les 5 del mati per tancar-se
á les 5 y 1/4. Y ja poden matinar tan com vul-
guin, que en lo seu relictje sempre es de les 6
per munt. Y ves qui ho diria, aquestos acostu-
man á ser los del primer y segon rengle, vistos
per una altre banda.

Si finalment se fessin de les Conferencies de
St. Vicens de Paul, prou que 'l veurian lo rengle
de la miseria, tan oblidat de tots los altres. Ja 's
pot ben dir que es lo mes llarch de tots. Als uns
los hi ha portat la desgracia á 'ls altres los vicis
y allá veurian rengles d' innocentes criatures
sense pá, escanyolides de miseria, de papeletes
d' empenyo, de malalts al Hospital, de cantitats
que 's deuen al forn, drogueria y al amo de la
casa. En fi es un rengle molt negre

Sortí per ells que tambe 'n hi ha un altre de
rengle del que encare no 'n he parlat, pero
aquest es mes difícil de veure perque s' amaga
mes per fer lo bé que 'ls altres pel mal. Tindrian
d' anar seguint totes les innombrables associa-
cions de monjes, frares ó seglars que no tenen
altre fi que dar gloria á Deu y socorre al proxim.
Es un rengle d' Amor, Caritat, Abnegació y al
que vos demano que us hi associéu ó ajudeu,
per que si no hi fos, crech que Deu, cansat de
tanta bestiesa, renech y vicis, borraría als pobles
del mapa del mon.

JORDI.

LA GUERRA DE CUBA

Les families que fills tenen
V la manigua á lluytar

Moltes son les que avuy ploreu
V sos fills idolatrats,
V sos fillets que allá á la guerra
O á morir van ó á matar...
No sentiú com plor' la mare
En veyent sos fills marxar?...
Reparéu aquella esposa
Inundats sos ulls de llant:
Vl veure que son espós

Embarca cap Ultramar?...
Sentiú ademés los plors,

Tos plors que fan els soldats
Vl despedirs' de sos pares,

Com si fos l' últim instant?...
V casa dels amichs passa
Una escena consemblant
Separantse l' un del altre
V llunyantse un á alta mar.

Desseguit se 'n van al port
Espera'ls allí la nau

To soldat diu á n' els altres:
V deussiau, que jo me 'n vaig.

Quaspirejant tots li envien
Un «Deu te guihi» y en paus,
Entornantsen cap á casa
Reiterant sos plors amarchs.

Recordéu ara, lectors,
V qui 's deuen tals percans:

Donchs á la masoneria,
Eix monstre vil y malvat.

Católichs, tots á la una
Animnos, sí, tots plegats,
Batallém contra exa secta
V qui 's deu desgracies tals.

XIRIBIRIBICH.

UNA NAFRA SOCIAL

Donya Antonia, viuda del Sr. Felix, betes y fils
molt afamat, que fa anys va plegar lo negoci per-
que ja tenia massa xinxons, es una respectable
senyora que voreja 'ls xexanta, pero que ab la
frescura de ses galtes amaga la veritat, y sembla
que poch vessi dels cinquanta; es una bona
dona á carta cabal, però te la deria de estimar
massa als seus fills y 's dexa portar pels viarans
de la vanitat, que es un contento.

Aquest día vaig anarhi á cobrar lo lloguer, y
'm trobo que estava donant disposicions al eba-
nista pera que li cambiés lo mobiliari de la casa,
puix com deya lo seu fill gran era hora ja de que
desapareguessin aquells trofeus de les antigues
batalles de quan tenien botiga, ja que ara era
altra la posició que ocupaven en la Societat y no
li semblava just patentisar tant lo seu humil
principi.

—¿Qué li sembla, Sr. Mariano? me digué, ¿qué
li sembla d' aquests cambis?

—Senyora, progressar sempre va be.

—Veurá; los meus fills sempre m' están de-
manant que cambie 'l mobiliari, pero jo, qué
vol que li digui, tinch tanta afició á aquestes ca-
diures. M' agrada tant la senzillesa...

—Calla, mamá, que més senzill de lo que ho
posarém es impossible. Suposis que aquí al men-
jador total hi anirá una lámpara de gas y elec-
tricitat, per si s' apaga la una tenir l' altra; un
bufet imperial á lo Lluís XVI, ab columnata bar-
roca, cristalls tallats y tres llunes, una xemene-
ya de quita y pon, ab mármols jaspejats, dugues
otomanes, butaques y una dotzena de cadires
aussiliars, sigle XV, ab cuyros repujats.

—Be, pero á mi la antigor m' agrada més.

—Dona, y que no ho veus, que ja ho fem tot
estil antich? Mira, tot será segons dibuix y ccs-
tums de tres ó quatre cents anys enrera.

—Be, si, ja veig, una dona no hi entén.

—Es clar, dona, es clar.

—Vosaltres, com que sou més jóvens teniu lo
gust refinat. Nosaltres, los vells...

—Senyora, interrompé l' ebanista, no parli de
vells. Vosté es jove encara

—¡¡Pse! Mitjana edat.

—Lo temps millor pera disfrutar. Ara li ve
fer lluhir los seus fills, colocantlos en bon pues-
to dins la Societat.

—Ara que diu axó. Recordis que tots exos
mobles han d' estar fets per any nou, puix pels
Reys s' han d' estrenar.

—Y quin empenyo tens, fill meu, en anar tan
depressa.

—Es que aquell día tenim de donar una reu-
nió de *rechupete*.

—Perdi cuydado que no li mancarán.

—Escolti, ebanista, jo li deya aquest día al
noy, si hi posessim aquest quadro en aquest
pany de paret. Veurá, es un recort de familia
que l' estimo molt. Es fet del meu marit, que al
cel sia.

—Ja 't vaig dir que era un bunyol. ¡Quines
ganes de fer mamarratxos!

—Be, digui, qué li sembla.

—Senyora, que vol que li digui. . . si V. vol...

—Vaja no. No t' hi empenyis, es una pifia y
esguerrará tot l' efecte. Ja 't vaig dir que si tan-
te l' estimaves podies posarlo en lo quarto de
cusir.

—Bueno, bueno, dexemho correr. Mare de
Deu, no t' enfadis. ¡Quin xicot!

—Si, dona, si. Ja veurás quin efecte farà aquest
pis. ¿Y la modista que no ha vingut encare á
emprobarte la bata de pell de seda blanca?

—Prou ho va prometre, però com no tenen pa-
raula ..

—Mira, si no compleix dónala á dida. Al seu
puesto una altre Naltres ray que anem ab los
quartos á les mans.

—Ja vindrá, tingas un xiquet de paciència.

—Axó estaré *al pelo*, Sr. Mariano. V. queda
convidat per la primera reunió. Ep, y tota la
seva familia.

—Gracies; que Deu los do molts anys de tran-
quil·litat pera poderho disfrutar ab pau y ar-
monia.

—Lo que es de pau y armonia potser no 'n
trobará cap més com aquesta casa. ¿Oy fill meu?

—Si, si, mamá.

—Donya Antonieta estigui bona. Me sembla
que ja s' acaba axó de venirli á cobrar lloguers

puix abiat pendrán la volada cap al Passeig de Gracia.

—Senyor Mariano, no tiri que encare no es dia de gala.

—Oy que 'ns hi mirariam gayre, mamá, de canviar. Ell surtis un pis bonich y barato. Veu que es tan trist l' interior de Barcelona? Y moltes matalties que s' hi agafen.

—Axó si que 'm té amohinada. Y potser fora lo que 'm faria donar lo colp de cap, puix los joves necessitan ayre pur ó sinó pujan endémichs.

—Lo que jo li he dit, abiat al Passeig de Gracia. Estigui bona.

Y tot baxant la escala pensava en la cara roja y sana del betes y fils Sr. Felix, ab la rectitut de caràcter que l' encarnava y 'm dolia de que la mort hagués tret lo puntal d' aquella branca débil que un mal entés amor maternal cimbregava, dexantse trepitjar per sos fills que s' anavan creant la seva perdició. Y tot pensant sobre aquesta malaltia, la veyá estesa tant y tant per la Societat que l' escalf de certes families me semblava podrimener ahon l' arbre de la vanitat s' hi arrelava pera destruir tota felicitat y fortuna.

VERITAS.

CONTRA-REFRÀ

Caminava Don Joan Boix
una mica malament,
mes los naps (encar que coix)
guanyavals de cent en cent.
Va morir brillantement,
ab riquesa qu' admirava,
probant que es inconseqüent,
quien mal anda mal acaba.

UN DE CA' L' HICH.

¡JUDES!

Diu *Le Figaro* de París:

«Al votar ab los radicals y socialistes á favor de la laicisació (diguis ateisme) de les escoles primaries, Mr. Wilson ha volgut privar de la llibertat d' educar cristianament á sos fills als pares de familia que tenen de la moral una idea diferenta de la seva. Encara que tan poch á propòsit pera donar son parer sobre educació y sobre ensenyança, Mr. Wilson podria tal volta excusarse declarantse francament anti-religiós y donant son vot conforme á sos actes. Pero lo mes graciós es que l' gendre de Mr. Grévy judica perniciosos pera ls fills dels demés lo que troba excelent pera ls seus propis. Efectivament, no dexará de sorprendrer lo saber que Mr. Wilson fa educar ses dues filles precisament á un d' aquells establiments quina laicisació immediata reclama: a les Germanes de María Auxiliadora de la Avinguda de Jena. L' any passat les senyoretes Wilson feren sa primera Comunió á la capella d' aquell establiment religiós; y son pare, qui assistí á la cerimonia, edificá á tots los fidels ab ses mostres de pietat pregona no dissimulada.»

Dirá algú: ¡qué 'n son d' hipócrites los francesos!

S' equivocaria qui tal digués.

Lo que pot dirse á boca plena es:

¡Qué 'n son d' hipócrites molts impios!

¡Qué 'n son de malvats los qu' ensarronan al poble!

Perque ni Fransa 's compon de Wilsons, ni 'n mancan á Espanya y fins á Catalunya, encara qu' aquesta trista confessió tinga de feros baxar lo cap.

Wilson ó Judes, ó com vulgueu dirli, es aquell diputat que vota la espoliació dels bens de la beneficencia y del clero y s' indigna contra 'ls socialistes que esplican ses teories.

Judes es aquell periodista que descarada ó insensiblement destrueix la fe dels senzills llegidors y 's dona colps al pit á missa ó visitant cada dia les Quaranta Hores.

Judes es aquell tribuno que en clubs y cassinos predica contra la ensenyança religiosa del poble y educa sos fills als Jesuites y ses filles al Sagrat Cor.

Judes es aquell home públich que en llibres y en meetings y en lo Congrés, renega de lo més

sant y assisteix ab devoció y reculliment als oficis de la Setmana Santa.

Judes es aquell malvat que escriu llibres ó periódichs indecents y posa 'l major cuydado en que no arribin á mans dels seus fills.

Judes es aquell polítich que no respecta á Deu y vol que respectin sa autoritat.

Judes es aquell que 's burla dels que van á missa y no admet á son servey á criades que no hi vagin, perque les vol fiades.

Judes es aquell que va á buscar lo capellá pels seus pares agonitzants y l' endemá s' en burla parlant á la gent de fora casa.

Y aquets Judes existexen y viuhen y tenen son nom y apellido; y 'l poble cego se 'ls escolta com l' Evangeli, y venera com á deus y 'ls segueix com á apóstols.

Son los amichs del poble.

¡A fora hipocresia!

¡Si pels vostres fills voleu religió y moralitat, sou uns malvats quan arranqueu la fe y la moralitat del poble!

Axó no es ja tenir una idea equivocada, ni desitjar una llibertat mal entesa; es corrompre á gratcient als senzills, als pobres d' esprit; es sacrificar á ses propies ambicions y negoci la felicitat del poble; es vendrer y vendre al diable la conciencia dels demés per trenta monedes: per una ganancia que li dona 'l periódich ó una popularitat que l' enlayri sobre ignocents de qui 's burla al giralsi l' esquena.

¡Obra 'ls ulls poble, compara, y vejas qui son tos vers amichs!—MALL.

A LA VORA DEL FOCH

—Los tocinayres están de marejada

—¿Per qué?

—Home, temen que 'l Tio Sam fassi alguna imprudencia.

—¿Y á 'n ells que 'ls importa?

—Los matarian la industria, puix los pernils anirian á dar y á redar.

—Has llegit lo Mensatje?

—¿Quin?

—Lo de Mister...

—Calla, no m' en parlis. La gran nacion esperar que acabém los quatre quartos pera donarnos un boca abajo.

—Si aquestos son los nostres amichs D. Anton, digui que ja podem plegar.

Un mal autor dramátich aburrit perque li xiulavan totes les obres, va ferse voluntari durant la guerra d' África.

Un mati, quan encara dormia, los sorprén l' enemich y comensa la batalla.

Lo sargento que va y sacseja bruscamment al pobre autor que dormia com lo guix, dihentli:

—Desgraciad! ¿que no sents xiular les bales?

—¿Cóm!—diu l' autor mitx adormit.—¿Ja han alsat lo teló?

Anant de viatge un rey, entra en un hostal y demana un parell d' ous passats per aygua. Al anar á pagar, li diuen que valen deu duros.

—¿Caramba!—diu lo rey—deuen escassejar molt los ous, aquí

—No seyor, —respongué tranquilament l' hostaler, —lo que escasseja son los reys.

En un exámen de física comensa l' alumno á explicar les corrents eléctriques, pero ses explicacions no satisfán al professor y li pregunta impacient:

—¿Quin fenómeno 's verifica quan jo apreto aquest botó? (y posava l' dit sobre 'l timbre eléctric).

Lo deixeble quedá confós, pero veyent que entrava 'l bedell, se cregué salvat y contestá resolt:

—Sempre que s' apreta aquest botó entra 'l bedell.

En Pepito treu de la sucrera lo tros de sucre més gros

—Mamá—pregunta—puch menjarmel?

—No; fill meu. Es massa gros y 't faria mal.

Lo nen se fica 'l sucre á la boca, se 'n menja la meytat y ensenyant l' altra á sa mare, li diu:

—¿Y are, me 'l puch menjar?

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Primera tenen los hómens
com també alguns animals;
segona prima en los versos,
tres, dos, tres, cosa teatral;
prima invertida en la pesca
y un nom de dona total.

MINGU CIBADAS D' ORDIS.

ROMBO

—

1.ª ratlla, Consonant.—2.ª, A Barcelona n' hi ha.—3.ª, Poble catalá.—4.ª, Molts ne son y molts ne tenen.—5.ª, Consonant.

PETIT TRENCA-CLOSCAIRE.

GEROGLIFICH

A
A
A
A
A
A
A
A
A
A
A

AB lo lo lo lo EU

UN PIANISTA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	Consonant.
1 7	Nota musical.
8 5 6	Mineral ó metall.
1 4 6 7	Animal.
5 4 6 7 8	Carrer de Barcelona.
8 5 6 7 1 2	Nom d' home.
1 2 3 4 5 6 7	Arbre.
1 2 3 4 5 6 7 8	Poble catalá.
8 2 6 5 6 7 8	Fruyt en plural.
8 7 6 6 2 7	Poble catalá.
3 7 6 8 7	Animal.
6 5 4 8	Poble catalá.
2 6 7	Pecat capital.
8 2	Nota musical.
8	Consonant.

UN ESTUDIANT.

TARJETA

Sr. Nasi Vet.

Sant Pol de Mar.

Formar ab exes lletres lo nom d' un poble catalá.

MIGUEL M. XERAMINA.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat

Xarada: Tiana.

Geroglifich: A mal temps bona cara.

C

M O N

Rombo:

C O N I L L

N I U

L L

Targeta: Lo diner.—Tres personas.

Conversa: Joana.

CORRESPONDENCIA

Trevalls importantissims que estem fent pera reorganisar la administració nos impedexen contestar la Correspondencia aquesta setmana.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch. 3.